

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 89/08-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. marca 2008 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Co 475/06-85 z 30. marca 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. mája 2007 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Co 475/06-85 z 30. marca 2006 (správne má byť uvedený rok 2007 - pri označení roka došlo k zrejmej pisárskej chybe, pretože súvisiaci

spis Okresného súdu Bratislava I vedený pod sp. zn. 7 C 73/2000 bol na základe podaného odvolania sťažovateľa predložený krajskému súdu 19. októbra 2006 na rozhodnutie, preto v úvode a ďalej uvádzame správne už len rok 2007, pozn.).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ požiadal v konaní Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) vedenom pod sp. zn. 7 C 73/00 o oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov, ktorému okresný súd uznesením č. k. 7 C 73/00-75 z 22. augusta 2006 nevyhovel. Sťažovateľ podal proti predmetnému uzneseniu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že uznesením č. k. 3 Co 475/06-85 z 30. marca 2007 potvrdil napadnuté uznesenie prvostupňového súdu.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uvádza:

„I.C. Krajský súd v Bratislave v uznesení 3Co/475/06-85 chybné rozhodol, že potvrdzuje uznesenie prvostupňového súdu a tak sťažovateľ nie je oslobodený od súdnych poplatkov.

Sťažovateľ však nemá sumu 10.270.- Sk na poplatky a tak tieto nezaplatí, ale tým porušenie jeho práva na súdnu ochranu bude definitívne.

KS Bratislava chybné ohodnotil majetok sťažovateľa; súd pučí od závisti, že sťažovateľ dostal satisfakciu 10.000 EUR z roku 2005 a to považuje za priaznivé majetkové pomery, čo je absurdné konštatovanie. Chcel by som vidieť sudkyňu keby ona mala také majetkové pomery - som presvedčený, že by sa za takých pomerov určite obesila!!!! Okrem toho satisfakciu dostal sťažovateľ za tyranie a utrpenie spôsobené štátom, okrem toho značnú časť tejto sumy sťažovateľ využil na čiastočnú úpravu bytu (vymena okien 75.000.- Sk, úprava kúpeľne na bezbariérovú lebo sťažovateľ je plný invalid 50.000.- Sk plus WC, obnovu kuchyne v cene 110.000.- Sk) Sťažovateľ má právo na dôstojne žitie a nie iba utrpenie!!!!!!

Súd chybné vyhodnotil byt sťažovateľa v Žiline, ktorý je bez kúrenia a preto je nepoužiteľný. Nedá sa prenajať a nedá sa predáť za cenu nákladov, aj keď je v ponuke na predaj od mája 2006.

I.D. Sťažovateľ považuje uznesenie 3Co/475/06-85 za nespravodlivé, ktorým chce len dosiahnuť olúpenie sťažovateľa o súdne poplatky, ktoré mu odporca nevráti lebo neexistuje. Odporca si neplní záväzky od roku 1999-2000.

Odporca svojou protizákonnou činnosťou spôsobil škodu navrhovateľovi. Súd nečinnosťou a nevydaním predbežného opatrenia chránil kriminálnika a tak ide iba o kriminálny výkon súdnictva so zameraním na navýšenie škody navrhovateľovi.

Sťažovateľ žiada zrušiť uznesenie 3Co/475/06-85 zo dňa 30. 03. 2006, doručeného dňa 25. 05. 2007.

Sťažovateľ žiada zrušiť uznesenie Okresného súdu Bratislava I 7C/73/00-75 zo dňa 22. 08. 2006!?!

I.E. Sťažovateľ si uplatňuje náhradu škody podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ktorá je totožná so škodou vyčíslenou v návrhu 7C/73/00. Vznik škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je v príčinnej súvislosti s nečinnosťou OS Bratislava I. Súd bol nečinný aj po Náleze Ústavného súdu z roku 2005, nerešpektoval Nález nadriadeného súdu.“

V nadväznosti na to sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom rozhodne nasledovne:

„II. A. Krajský súd v Bratislava je povinný zaplatiť MUDr. D. B. náhradu škody:

a) 99.154.- Sk plus úroky z omeškania vo výške 17.6 % od dňa 01. 05. 1999 do zaplatenia;

b) sumu 7.000.- Sk mesačne ako stratu zisku od mája 1999 do umožnenia obnovenia zisku, škoda narastá.

a finančné zadostučinenie vo výške 1,000.000.- Sk za 7-ročné zbytočné prieťahy v konaní.

II. B. Krajský súd Bratislava porušil základné práva MUDr. D. B. podľa čl. 46, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6, čl. 13, čl. 14 medzinárodného dohovoru v znení protokolu č. 11.

Porušovanie základných práv sťažovateľa neboli odstránené Nálezom Ústavného súdu III. ÚS 338/05 - ide o pokračujúce marenie základných práv - preto je finančné

zadosťučinenie navýšené na 1,000.000.- Sk. Povinnosť zaplatiť je do 15 dní od doručenia nálezu Ústavného súdu.

II. C. Trovy konania zaplatí Krajský súd Bratislava.

II. D. V prípade omeškania platieb je MUDr. D. B. oprávnený vymáhať úroky z omeškania vo výške 17.6 % od dňa vydania Nálezu Ústavného súdu do zaplatenia.“

Sťažovateľ žiadal aj o ustanovenie právneho zástupcu v konaní o jeho sťažnosti pred ústavným súdom poukazujúc na svoju nepriaznivú finančnú a sociálnu situáciu.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v... čl. 46 ústavy možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:

a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu;

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;

c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;

d) vypočuť alebo dať vypočuť svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe;

e) mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom alebo týmto jazykom nehovorí.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemá zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (m. m. I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03, IV. ÚS 163/07).

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ústavy

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že podľa jeho názoru ak nezaplatí súdny poplatok z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov, tým „... *porušenie jeho práva na súdnu ochranu* (krajským súdom, pozn.) *bude definitívne*“.

Obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu, a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu vo veci konať, pričom k jeho porušeniu by mohlo dôjsť iba v prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby.

Ústavný súd z označeného uznesenia krajského súdu č. k. 3 Co 475/06-85 z 30. marca 2007 zistil, že krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 7 C 73/00-75 z 22. augusta 2006, ktorým okresný súd nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov a neustanovil sťažovateľovi právneho zástupcu z radov advokátov.

Krajský súd v odôvodnení uvedeného uznesenia uviedol:

«Napadnutým uznesením súd prvého stupňa nepriznal navrhovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov a zároveň navrhovateľovi neustanovil zástupcu z radov advokátov.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľ nespĺňa predpoklady na to, aby mohol byť oslobodený od súdnych poplatkov a na to, aby mu mohol byť ustanovený zástupca z radov advokátov. Na základe vykonaného šetrenia zistil, že navrhovateľ je vlastníkom viacerých nehnuteľností, čo dokazuje, že jeho majetkové pomery sú priaznivé, zistil, že nemá žiadnu vyživovaciú povinnosť, teda nemá zvýšené výdavky súvisiace s blízkou osobou a že mu bola priznaná nemajetková ujma 10 000 EUR rozsudkom Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. 11. 2005 č. 46844/99. Poukázal na to, že vlastníctvo nehnuteľnosti je jednou z foriem menej likvidných investícií, navrhovateľ má možnosť nehnuteľnosti prenajať, resp. predáť a tak si zabezpečiť finančné prostriedky v hotovosti. Dospel k záveru, že keďže nie sú splnené predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov neustanovil mu zástupcu z radov advokátov...

Jedným z druhov trov konania, ktoré musí znášať účastník, sú poplatky. Súd môže na návrh účastníka priznať celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, ktoré je viazané na jeho osobu. Predpokladom pre oslobodenie sú pomery účastníka a že nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Pri skúmaní podmienok pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov nie je podstatným iba majetkový, či sociálny stav osoby, ktorej oslobodenie má byť poskytnuté, ale aj povaha uplatňovaného nároku. Podmienky musia byť splnené súčasne.

Podľa § 30 O. s. p. účastníkovi, u ktorého sú predpoklady, aby bol súdom oslobodený od súdnych poplatkov, ustanoví sudca alebo poverený zamestnanec súdu na jeho žiadosť zástupcu z radov advokátov, ak je to potrebné na ochranu jeho záujmov. O tejto možnosti súd účastníka poučí.

V prejednávanej veci navrhovateľ nárok na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov vyvodzuje z rozhodnutia Okresného úradu Bratislava II zo dňa 4. 09. 2003, pod č. j. soc. 10862/2003, z ktorého vyplýva, že sa považuje za občana s ťažkým zdravotným postihnutím, z potvrdenia Okresného úradu Bratislava II, odbor sociálnych vecí zo dňa 20. 01. 2003, podľa ktorého nepoberá dávku sociálnej pomoci, z vyhlásenia o tom, že od

29. 10. 2003 je uznaný za plne invalidného dôchodcu a napokon z rozhodnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, odbor sociálnych vecí a rodiny zo dňa 30. 09. 2004 o zvýšení dávky v hmotnej núdzi na sumu 4 060,- Sk.

Odvolaací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ neosvedčil existenciu takých pomerov, so zreteľom na ktoré by mu bolo možné priznať oslobodenie od súdnych poplatkov a vyhovieť jeho žiadosti o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Súd prvého stupňa v prejednávanej veci dostatočne zistil všetky rozhodujúce skutočnosti a rozhodol vecne správne, keď návrhom navrhovateľa nevyhovel. Navrhovateľova argumentácia o chybnom posúdení majetkových pomerov nie je na mieste. I keď zákon nevysvetľuje bližšie obsah pojmu „pomery účastníka“, bezpochyby však musí ísť o pomery majetkové, rodinné, sociálne a zdravotné žiadateľa, majúce základ v okolnostiach, ktoré nie sú len dočasnej, či prechodnej povahy a odôvodňujú záver, že ako poplatník celkom alebo sčasti nemôže splniť poplatkovú povinnosť alebo, že jej splnenie nemožno od neho spravodlivo žiadať. Z obsahu spisu takéto skutočnosti však nevyplývajú.»

Ústavný súd zistil, že krajský súd v predmetnej veci neodmietol konať, ale, naopak, postupoval v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a rozhodol o jeho odvolaní, čím nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Na základe uvedených skutočností preto ústavný súd nezistil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a odmietol jeho sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že čl. 46 ods. 2 ústavy je na odvolacie konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 3 Co 475/06, v ktorom sa nerozhoduje vo veci sťažovateľa podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, t. j. podľa ustanovení upravujúcich správne súdnictvo, zjavne neaplikovateľný, a z toho dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú, a to pre neexistenciu priamej súvislosti medzi namietanými skutočnosťami a základným právom, porušenie ktorého sťažovateľ namietal (napr. I. ÚS 44/03, IV. ÚS 172/05). Z rovnakého dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v časti namietajúcej porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 3 a 4 ústavy.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že neoslobodenie od súdnych poplatkov v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 7 C 73/00 a neustanovenie zástupcu z radov advokátov uznesením krajského súdu č. k. 3 Co 475/06-85 z 30. marca 2007 považuje za porušenie základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy.

S prihliadnutím na konkrétne okolnosti danej veci ústavný súd uvádza, že potvrdzujúcim uznesením krajského súdu - neustanovením zástupcu z radov advokátov, nedochádza k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, pokiaľ navrhovateľ nespĺňa zákonom ustanovené podmienky, ktoré by ho oprávňovali využiť služby ustanoveného advokáta uhrádzané štátom. K prípadnému porušeniu čl. 47 ods. 2 ústavy by mohlo dôjsť v prípade, ak by krajský súd vôbec nerozhodol o jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu, čo sa v tomto prípade nestalo. Na základe uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že: *„Doručenie uznesenia zo dňa 30. 03. 2006 až dňa 25. 05. 2007 je konanie so subjektívnymi zbytočnými prietahmi!!!!“*

Ústavný súd zo súvisiaceho spisu okresného súdu vedeného pod sp. zn. 7 C 73/00 zistil, že predmetný spis bol krajskému súdu postúpený na rozhodnutie o odvolaní

sťažovateľa 19. októbra 2006. Krajský súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa uznesením č. k. 3 Co 475/06-85 z 30. marca 2007. Uznesenie krajského súdu č. k. 3 Co 475/06-85 z 30. marca 2007 bolo sťažovateľovi doručené 25. mája 2007, čo vylučuje zbytočné prietahy v konaní.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že v danej veci krajský súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa v lehote kratšej ako 6 mesiacov od postúpenia veci, čo je z ústavného hľadiska akceptovateľné. K určitým prietahom mohlo dôjsť podľa názoru ústavného súdu v období od rozhodnutia veci (30. marec 2007) do doručenia dotknutého rozhodnutia krajského súdu sťažovateľovi (25. mája 2007).

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). V danom prípade obdobie doručovania označeného rozhodnutia krajského súdu sťažovateľovi nevyhodnotil ústavný súd za zbytočné prietahy v konaní, ktoré by mali za následok porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to aj s poukazom na to, že doručovanie tohto rozhodnutia zabezpečoval okresný súd, ktorého postup sťažovateľ nenamieta.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že čl. 6 ods. 2 a 3 dohovoru sú na odvolacie konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 3 Co 475/06, v ktorom sa rozhoduje vo veci sťažovateľa v občianskoprávnom konaní, a nie ako osoby obvinenej podľa ustanovení Trestného poriadku, zjavne neaplikovateľné, a z toho dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú, a to pre neexistenciu priamej súvislosti medzi uvádzanými skutočnosťami a právami, porušenie ktorých sťažovateľ namietal (napr. I. ÚS 44/03, IV. ÚS 172/05). Z rovnakého dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v časti namietajúcej porušenie jeho práv podľa čl. 6 ods. 2 a 3 dohovoru.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru

Ústavný súd pripomína, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa čl. 13 dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. apríla 1988, séria A, č. 131, ods. 52). V okolnostiach prípadu však ústavný súd k takémuto záveru nedospel.

Vo vzťahu k uvedenému (namietanému) porušeniu práva ústavný súd uvádza, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03, IV. ÚS 163/07).

Právo na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru nemôže všeobecný súd porušiť vtedy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (m. m. IV. ÚS 36/04, IV. ÚS 172/05).

Skutočnosť, že uznesenie krajského súdu v označenom konaní nezodpovedá jeho názorom, nie je v danom prípade relevantná, pretože účinnosť prostriedkov nápravy na účely čl. 13 dohovoru nezávisí na istote, že bude rozhodnuté v prospech sťažovateľa (napr. Vilvarajah a ďalší proti Spojenému kráľovstvu - 1991, Soering proti Spojenému kráľovstvu - 1989). Preto označené uznesenie krajského súdu nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s porušením práva sťažovateľa mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 dohovoru. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 14 dohovoru

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v označenom uznesení krajského súdu č. k. 3 Co 475/06-85 z 30. marca 2007 usudzuje aj na porušenie čl. 14 dohovoru. Neuviedol však žiadne konkrétne skutočnosti ani akým konkrétnym postupom okresného súdu malo k porušeniu uvedených práv dôjsť.

Ústavný súd pri preskúmaní označeného uznesenia nezistil pri postupe krajského súdu žiadne skutočnosti, ktoré by umožňovali vysloviť záver o porušení sťažovateľom uvádzaných práv podľa citovaných článkov dohovoru. Krajský súd postupoval v odvolacom konaní podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, uplatnením ktorých nedošlo k diskriminácii sťažovateľa ako účastníka konania. Krajský súd (ako štátny orgán zastupujúci Slovenskú republiku v oblasti výkonu súdnej moci) uplatneným procesným postupom v označenom konaní nevykonával činnosť, ktorou by bolo možné porušiť práva sťažovateľa podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o sťažovateľovej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ako aj o ďalších nárokoch uplatnených v jeho sťažnosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2008